

HELEN PARIS

LYNNWOOD
FALLS

Má
cesta
k tobě

ROMÁN

*Má
cesta
k tobě*

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zora Fráterová, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN978-80-277-4517-3 (pdf)

HELEN PARIS

Má cesta k tobě

přeložila Zora Fráterová

*Pro maminku,
která mě naučila milovat
knihy a moře.*

„Hledáme-li krásu a procestujeme kvůli ní
celý svět, musíme ji už mít v sobě, jinak ji
nikdy nenajdeme.“

RALF WALDO EMERSON

Melanie

Lynnwood Falls

Melanie uhladila zažloutlé stránky knihy a nevědomky přitom zamhouřila víčka. Nedokázala odolat a prsty přejela po obálce s motivem zlatého skarabea. Přitom vnímala každou jeho konturu. Knihy ji neodolatelně přitahovaly. Když se ozvalo vrzání odsouvajících se židlí a první členové knižního klubu v Lynnwood Falls si začali oblékat bundy, rychle otevřela oči. Pravidelná měsíční setkání v knihovně *Carly Martin Memorial Library* byla vždy významnou událostí – Mel měla ráda tu pestrou směsici lidí, která reprezentovala průřez obyvatelstvem Lynnwood Falls. Mezi přibližně dvanácti knihomoly, jejichž počet se příležitostně obměňoval a kteří se tu jednou měsíčně shromažďovali kolem kulatého stolu, bylo zřetelně méně mužů.

„Ještě než všichni odejdete: Zadání pro příště je jasné, ale co kdybychom si potom, až zase přijde na řadu klasika, přečetli *Moby Dicka*?“ obrátil se na ostatní Will, který řídil místní právnickou kancelář a zároveň vlastnil biofarmu s prasaty. „Všichni jste už určitě knihu Hermana Melvilla četli anebo viděli film, ale u mě je to už hodně dávno. Řekl bych, že ten příběh má velký potenciál a zajímavé charaktery, a tak bude o čem mluvit. Právě ho mám nahoře na své hromádce knih. Chtěl jsem se tedy jen zeptat, jestli byste na to měli chuť a pokud ano, můžeme se do četby pustit společně.“ Úsměv nejmladšího z bratrů McGintyových byl tak

sympatický, že ho člověk musel nevědomky opětovat. Jeho přítelkyně Annabella mu rovněž na oplátku jeden zamilovaný věnovala.

Ozvalo se souhlasné mručení.

„Dobře, tak fajn, všechno je jasné. Takže si dále s radostí vezmeme do parády *Moby Dicka*,“ uzavřel téma Will.

Mel se krátce zamyslela. „Měla bych také jeden návrh na později, pro změnu z mé hromádky knih. Kdybychom chtěli zůstat u mořských savců, co takhle *Vzpomínky na velrybu*? Je to sice už trochu starší kniha, ale pořád aktuální. A navíc se k nám hodí, mimo jiné v ní jde o soudržnost v menší obci.“

„To zní dobře.“ Annabella přikývla a souhlasně zabručel i starý farmář Wes Tucker.

„A jakou roli hraje ta velryba?“ chtěla vědět Hope, tělem i duší zvěrolékařka. Kolem krku si přitom omotávala šálu.

„Nechci toho prozradit mnoho. V zásadě je to jen symbolická úloha. Uvízne na pláži a celá vesnice se při její záchraně učí sounáležitosti...“ Některé z obličejů potemněly, bylo v nich vidět zděšení a Mel se zarazila. „Copak je?“

Elly Johnsonová, Willova asistentka v advokátní kanceláři, byla hodně pozitivní člověk, na každého se usmívala a vždy uměla dobře poradit. Teď ale vypadala také nějak sklíčeně.

„Ellyin bratr Jesse se přece zabývá výzkumem velryb,“ vysvětlila její přítelkyně Hope. „Možná, že už jsi o tom neštěstí slyšela...“ Zmlkla.

Mel se kousla do rtu. Tragédie v rodině Johnsonových se odehrála několik měsíců poté, co se před půldruhým rokem nastěhovala do Lynnwood Falls. Ellyina švagrová Beth, tehdy ve vysokém stupni těhotenství, dostala v noci na kluzkém podzimním listí

smyk, sjela ze silnice a auto, v němž s ní seděla i tříletá dcera, spadlo ze srázu. Nepřežila ani jedna z nich.

Mel na sucho polkla. Bolest příbuzných byla až hmatatelná a jí bylo náhle těžko u srdce.

„Jesse v autě neseděl, ten den totiž moře u Rocklandu vyplavilo na pláž velrybu, a tak jel pomáhat při záchranné akci. Dělá si výčitky, že nechal rodinu cestovat samotnou,“ vysvětlila Hope zastřeným hlasem. „Když jde tedy o velryby na pláži...“

„Samozřejmě, že budeme číst něco jiného,“ zareagovala ihned Mel a pokoušela se mluvit jakž takž klidným hlasem. Tehdy se právě přistěhovala do Lynnwood Falls, kde ji místní obyvatelé vřele přijali mezi sebe. Ten osud ji velmi zasáhl, ačkoliv Beth sotva znala, potkala ji snad jen dvakrát či třikrát v knihovně. Ellyin bratr Jesse, krátce po třicítce, byl od té doby zlomený muž a Mel pro to měla velké pochopení.

Ztráta dítěte... Z té představy jí přeběhl mráz po zádech a úplně ji ochromil. Ubohý Jesse přišel v jediném okamžiku hned o tři milované bytosti. Už téměř půl roku byl na výzkumné lodi v Atlantiku a sledoval tažení velryb – odstup mu určitě udělá dobře. Mel jej také viděla jen několikrát, přesto ji ta setkání pokaždé podivně rozrušila.

Elly, která něco vytukávala do telefonu, to však rezolutně odmítla. „Ne, to...“ odkašlala si. „Jen si vždycky vzpomenu. Ale tu knihu samozřejmě budeme číst. Zní to dobře, právě jsem si našla, o čem to je. Takové nevyzpytatelné příběhy mám moc ráda. Jsem pro.“

Will se na svou asistentku zamyšleně podíval. Ale když Elly významně pozvedla bradu, přikývl. Souhlasné reakce zaznívaly i od zbytku skupiny.

„Dobře, tak si to zapíšeme. Detaily vám pošlu později na skupinový messenger. V naší svatyni se zase uvidíme nejpozději začátkem března.“ Mel rukou obsáhla prostory knihovny.

Jeden po druhém se rozloučili, jen Elly zůstala.

„Omlouvám se, že jsem probudila vzpomínky...“, začala Mel zdrceně, avšak Elly, která se přehrabovala v tašce přes rameno, zavrtěla odmítavě hlavou a zamávala nějakou obálkou.

„Nech to plavat, život jde dál. Chtěla jsem s tebou mluvit o něčem jiném.“ Rysy se jí rozjasnily. „Mé zasnoubení s Brandonem už skončilo.“

„Skončilo?“ Mel se zasmála. „Tak to předpokládám, že jste se už dohodli na nějakém termínu! Něco takového jako rozchod by se přece v našem městečku neutajilo. A ty bys určitě tolik nezářila a pravděpodobně bys ani nenosila prstýnek.“ Ukázala na úzký zlatý kroužek s blýskavým diamantem na Ellyině prstě.

„Trefa!“ Elly jí s hihňáním vtiskla do ruky obálku. „Brandon a já budeme rádi, když přijdeš na naši svatbu. Bude v sobotu sedmnáctého dubna. Následující pondělí je svátek, Den vlastenců. Po vydatném slavení si tak můžeme pořádně odpočinout.“

Mel dojatě pomrkávala. V poslední době toho sice společně hodně podnikly a spřátelily se, přesto byla ohromená. „Děkuji! Už teď se hrozně těším!“

„To je bezva!“ Elly ji objala. „Tak to mám velkou radost! Víím, že termín za deset týdnů je trošku narychlo, ale právě jsme se dozvěděli, že Brandon půjde v květnu ještě jednou pod kudlu...“

„Ach, snad to není nic vážného?“

„Ne, budou mu z kolena vyndávat šrouby. A proč také dlouho čekat? Už jsme spolu tolik let...“, stydlivě se usmála, „a kromě toho se nemohu dočkat, až se konečně stanu paní Simmonsovou.“

„To je mi naprosto jasné!“

„Děkuji!“ Elly ji vzala za ruku, to gesto v sobě mělo něco obřadného. „Nechtěla by ses stát mojí družičkou?“

„Cože, já?“ Mel polkla dojetím.

Elly se okatě rozhlédla po knihovně a široce se usmála. „Nikoho jiného tady mezi těmi knižními poklady nevidím, jen nás dvě.“

„Jé, no jasně, bude mi ctí!“

Ačkoliv byla Elly rázná a měla kuráž říct lidem klidně i nepříjemnou pravdu, byla taky velmi empatická. Zřejmě tušila, co se v Mel děje, i když nemohla vědět všechno. „Mel, vždyť patříš k nám,“ zdůraznila.

„Jsem tak ráda, že to říkáš!“ Jakmile ale Mel zase začala racionálně přemýšlet, spontánní štěstí, které při těch slovech cítila, najednou zmizelo. Zarazila se a poslouchala jen na půl ucha, co dalšího Elly říká.

„Kdybys chtěla, mohl by s tebou jít Jack Fuller. Je to jeden z Brandonových družbů neboli mládenců, jak ráda říkám těm, kteří ho budou doprovázet k oltáři. Byl by rád.“

Mel stiskla rty.

Elly si pohrávala s pramínkem vlasů. „Vidíš to, jak bezděčně o tobě rozhodují! Chtěla bys jít raději s někým jiným? Třeba se svým bratrem?“

„Ne, ne, to ne!“ Mark ji tu sice příležitostně navštěvoval, ale s ostatními tady v městečku nebyl vůbec v kontaktu, to by se nehodilo. Tížilo ji něco jiného, leželo jí to v žaludku jako kámen. Sotvakdo v Lynnwood Falls něco věděl o její minulosti. Když sem přišla, navždy ji uzavřela – alespoň v to doufala. Cítila se na tomto nádherném místě dobře a v bezpečí. „Já bych opravdu ráda, ale nevím...“

Elly neskrývala překvapení. „Je to kvůli Jackovi?“

„Cože? To rozhodně ne, mám Jacka ráda, dokonce hodně, je to veselý chlapík. S Fullerovými dvojčaty je vždycky legrace. Jenže nemohu...“ Mel váhala. Nějaký důvod musela najít, nechtěla Elly ranit a ani lhát. „Nejsem panna, víš, jak to myslím...“

„To přece není žádná z družiček!“ přerušila ji pobaveně Elly.

Mel se zasmála, ale ihned zase zvažněla. „Mám na mysli... Já totiž už nejsem svobodná.“

„Cože? To jsem netušila!“ Elly vykulila zelené oči.

„To neví nikdo, jen Doris. A jednou jsem o tom vyprávěla Hope, když jsme se bavily o životě ve velkoměstě. Kromě toho to ví starosta a jeho asistentka Hilary Higinsová, kvůli mému přihlášení k pobytu.“ Mel zhluboka vydechla a povolila ruku, kterou nevědomky sevřela v pěst.

„Jsi snad vdova...?“ Elly působila ustaraně.

Mel polkla. „Ne, nejsem, ještě žije. Ale víš, nerada o tom mluvím, jestli mě chápeš. Nebylo to tak úplně...“ zmlkla. Na pažích jí mimoděk naskočila husí kůže.

„Samozřejmě!“ Elly měla mnoho úžasných vlastností, ovšem nasadit na povel poker face nedokázala. Ve tváři měla vepsanou nesmírnou zvědavost. Mel si opravdu vážila toho, že se přesto už nevyptávala. Bezpodmínečná tolerance byla další z Ellyiných dobrých stránek.

Mel se stydlivě hryzla do spodního rtu. „Prosím, neber si to osobně, že o tom nechci mluvit. Některé věci je lepší nechat spát a zapomenout na ně.“

V tom okamžiku ji Elly objala. „Jasně, že se nezlobím. A vůbec – družička nemusí být svobodná. Zúčastní se i Becky, a ta už je dokonce maminkou. Proto bych měla radost, kdybys souhlasila.“

„V tom případě ano, už teď se těším!“ zahнала Mel šmahem špatné vzpomínky.

„Super! Hope je moje svědkyně a převezme společně s Brandonovým svědkem Ryanem organizaci. Rádi bychom se v sobotu večer všichni setkali u Hope a Ryana na Cooperově farmě. Hodí se ti to?“

„Ano, jasně! Na mých plánech nezáleží, na to si čas udělám!“ Mel se usmála. „Dokonce velmi ráda!“

Další bouřlivé objetí – a Elly se rozloučila. Melanie zhasla světla. Práci knihovnice milovala, hodně se podobala jejímu dřívějšímu snu. Tady, mezi regály plnými knih, se cítila dobře a bezpečně.

Přesto se jí najednou zdálo, jako by mezi policemi ze světlého javorového dřeva sahajícími až ke stropu číhaly tmavé stíny. Přeběhl jí mráz po zádech. Co se to jenom děje? Měla by se těšit na Ellyinu svatbu a nebloudit místo toho ve špatných vzpomínkách, které našťěstí během let bledly. Přes toto své předsevzetí nicméně zamkla poněkud hekticky a přes ulici ke svému domovu prakticky přeběhla. Byl nedaleko hlavního náměstí, nad obchodem *Lynnwoodské potraviny a delikatesy*, který provozovala její bytná.

Jsi pěkně potrhlá, řekla si Mel, ale dech se jí uklidnil, až když za sebou zavřela domovní dveře a uslyšela hlas Doris.

„Mel, to jsi ty, dítě?“

Usmála se. Z biologického hlediska by ve svých osmadvaceti letech opravdu mohla být dcerou sedmašedesátileté Doris. Její paní domácí byla v městečku pověstná svou starostlivostí, avšak spíše než mateřsky se k ní chovala kamarádsky.

„Ano, jsem to já! Ahoj!“ Mel strčila hlavu do Dorisina obýváku a spatřila ji, jak sedí ve svém oblíbeném křesle ze zeleného sametu a s vyklápečí podpěrrou na nohy. Obarvené, kaštanově hnědé vlasy se jí leskly ve světle stojací lampy, pletací jehlice horlivě kmitaly a v televizi běžel detektivní seriál.

Doris milovala vše, co mělo co do činění s kriminálními případy – počínaje seriálem *Rizzoli & Isles: Vraždy na pitevně* přes *Sběratele kostí*, *Mentalistu* a konče *Mým přítelem Monkem*, dívala se prostě na veškeré detektivky. Měla ráda i staré anglické klasiky. Doris byla rozeným soukromým očkem a při sledování vyšetřovatelů v akci popravdě ožívala.

„Myslím, že to byl ten barman,“ zamumlala.

Mel se pousmála. „Měla by ses vážně nechat zaměstnat u šerifa Thomsona.“

Doris se zakřenila, až se jí kolem očí utvořily vrásky smíchu. „Lynnwood Falls je na to příliš mírumilovné místo, není tu nic k pátrání. Asi bych umřela nudou.“

„Naštěstí! Nuda je pro mě to pravé.“ Mel zvedla ruku na pozdrav. „Přeji ti hezký večer.“

„Tobě také, drahoušku.“

Mel si začala napouštět vanu a při tom uvažovala, co by měla darovat Elly a Brandonovi ke svatbě a čím by jakožto čerstvě jmenovaná družička mohla přispět při plánování.

Když se mezi načechranými obláčky oblíbené koupelové pěny pomalu nořila do teplé vody, nasávala vůni levandule s rozmarýnem a pokoušela se zahnat nepříjemné vzpomínky, které neustále dotíraly. Konečně našla domov. Tady, v bezpečí městečka Lynnwood Falls.

Jesse

Výzkumná loď *Cetus*, Atlantský oceán,
ostrovy Turks a Caicos

Jesse přemýšlivě sledoval obrazovku laptopu, na níž si Elly právě ověřila konečky blondatých vlasů kolem prstu. Už jako malá holka to dělala pokaždé, když něco provedla a pokoušela se z toho vykroutit.

„Jasně, že přijedu na svatbu! Vždyť jsem ti to už i písemně potvrdil.“

„Zkoušela jsem ti včera volat, ale nezastihla jsem tě a nechtěla jsem to řešit po e-mailu...“

„To neměla být žádná výčitka,“ přerušil ji se smíchem. „Byli jsme se potápět a vrátili se pozdě. Chtěl jsem říct něco jiného: Jsi moje malá sestřička. Copak je to za otázku, *jestli* přijedu? Jsem tady na lodi dobrovolně, nejsem žádný zajatec. Na takovou důležitou událost si samozřejmě vezmu volno!“ Popravdě ho to však domů táhlo stále méně... Zatřásl hlavou, aby z ní vyhnal špatné myšlenky, a rychle mluvil dál:

„Sedmnáctý duben už mám zatržený v kalendáři. Letenku si koupím hned, jak budu vědět, kterými místy přesně tou dobou poplujeme.“ Ačkoliv se to v něm začínalo vařit, pokoušel se udržet nezávazný tón hovoru. Sestru nade vše miloval, takže mu bylo jasné, že si o něj dělá starosti. Obávala se, aby pro něj svatba nebyla až příliš těžkou zkouškou. Nesnášel, když se s ním kvůli té nehodě zacházelo opatrně. „Moc se těším!“ řekl nahlas,

bezděčně si ovšem pomyslel, zda za sestřiným váháním není něco více než pouhý soucit.

„Ještě jedna maličkost...“ začala a pramínek vlasů se kolem prstu utahoval stále pevněji.

„Co máš za lubem?“ otázal se klidně, ale jeho sestra ho také moc dobře znala, proto spolehlivě poznala, že je to pouze ticho před bouří. V pravém rohu obrazovky viděla, že začíná vypadat trochu našťavaně. Oči mu jindy svítily hnědozeleně, teď je ale mhouřil tak, že se zdály být tmavě hnědé, a mezi obočím mu navíc najednou vyskočila vráska.

„Vůbec nic, vážně!“ ujistila ho. „Je to něco, na co se tě vlastně chtěl zeptat Brandon.“

„Skvělá zpráva, že si můžeš vzít volno!“ ozval se hluboký hlas a jeho budoucí švagr se objevil na obrazovce vedle Elly.

Ve srovnání se svým urostlým snoubencem se širokými rameny se najednou úplně ztrácela, ačkoliv měřila metr sedmdesát a tak malá zas nebyla. Jesse měl Brandona rád a vážil si jeho přemýšlivého charakteru. Výborně se mu totiž dařilo jeho někdy poněkud bláznivou sestru usměrňovat. Byl to ten pravý, kdo dokázal jeho někdy poněkud bláznivou sestru usměrnit. „Rád bych se tě zeptal, jestli bys mě jako družba nedoprovodil k oltáři?“ Brandon se zakřenil. „Víš, co myslím – jako taková duševní a morální opora...“

„Hele! Co to má být? Je to nutné?“ zlobila se Elly a dloubla Brandona do žeber.

„Nemáš na mysli spíše pomocníka při útěku?“ prohodil Jesse šibalsky. Byl od sestry hodně daleko, a tak na něj nemohla.

Elly si dala ruce v bok. „S vámi si to vyřídím!“ Přesto na ní bylo znát, jak je ráda, že okamžitě neodmítl. Myslela si, že se snad bojí blízkosti oltáře?

Samozřejmě, že svatba rozvířila vzpomínky, ale ty ho pronásledovaly tak jako tak. Přece se tomu nebude vyhýbat. Svou mladší sestru miloval, měli k sobě hodně blízko. Je to jeden z nejdůležitějších dní v *jejím* životě, jeho pocity tady nehrají žádnou roli.

Usmál se. „Rád tě doprovodím k oltáři, Brandone. Už teď se nemůžu dočkat, děkuji.“

„To je bezva, díky!“ Brandon vypadal opravdu nadšeně.

„Máš nějakou svatební koordinátorku?“

Elly posměšně pozvedla obočí. „Umíš si představit, že bych...“

„Ne, vlastně neumím!“ přerušil ji Jesse se smíchem. Elly by nikdy nedala organizaci z rukou, na to ji to celé moc baví. Navíc bývalo zvykem, že se na plánování svatby podílejí svědkové – i když v případě Elly budou spíš zastávat podpůrnou roli, než že by něco skutečně zařizovali. „Za svědky půjdou Hope s Ryanem?“

Elly a Brandon současně přikýkli.

„Napíšu jim e-mail a domluvím se s nimi, jestli bych jim aspoň na dálku nemohl nějak pomoci.“

Jeho sestra okamžitě přešla k plánování.

„V každém případě nám budeš muset poslat svoje míry kvůli oblekům. Necháme je ušít v Portlandu, Wetherby je ten nejlepší krejčí v celé Nové Anglii. Tvůj zatím mohou připravit a krátce před svatbou se jen upraví maličkosti. Vybrali jsme kvalitní látku ze střížní vlny v antracitové barvě. Malinko se leskne. Budete...“ *Ach ne!* Malá přestávka Jessovi napověděla, že Elly vzápětí použije své oblíbené slovo. „... v tom vypadat *fešácky*, už se tak těším!“

Přemýšlivě si prohrábl světle hnědé vlnité vlasy spadající až na ramena, jejichž jednotlivé pramínky měl vyšisované sluncem. Na lodi si je z pohodlnosti nechal narůst. „To zas asi budu muset k holiči.“

Elly se zasmála. „To nebude nutné. Tak jako tak, jsi ten nejhezčí na světě. Hned po Brandonovi.“

„Na poslední chvíli ses zachránila, ženo,“ zabručel Brandon. Nedokázali se ovládnout a oba se neustále láskyplně pošťuchovali.

Elly opět zvažněla a zase to odnesl pramínek vlasů. „Myslela jsem, že bych ti jako doprovod přidělila Manju?“

Jesse přikývl a snažil se, aby na něm nebylo vidět, jak se mu ulevilo. Naštěstí se ho Elly tentokrát nepokoušela dát dohromady s nějakou ze svých kamarádek, což jinak dělala velmi ráda. V hloubi duše se něčeho takového obával. Sestřenici Manju měl moc rád, díky jejím občas poněkud nekonvenčním způsobům se s ní nikdy nenudil. „Jasně, souhlasím.“

Vtom se zvenku ozvalo volání. „Plejtvák na čtvrté hodině.“

„Velryba! Zase si zavoláme, ale teď musím ven. Přeji hezký den a těším se na svatbu!“ Aniž by počkal na rozloučení, zaklapl laptop a hovor tím ukončil. Spěchal na palubu, teplý poryv větru mu při tom pocíchal vlasy. Zase tedy stane před oltářem. Kolotoč emocí ale dokáže kvůli sestře ustát.

Zrychlil se mu tep. Mořští savci ho fascinovali už od doby, kdy jako malý chlapec poprvé uviděl velrybu, která proploouvala kolem pláže v Cumbers Landing, kde stál víkendový dům rodičů. Před zanořením pyšně předvedla svou ocasní ploutev... Až později zjistil, že to byl keporkak. Ta zvířata pro něj nikdy neztratila kouzlo.

Jeho rodinné štěstí se sice nenadále rozplynulo, ale vyplnil se mu alespoň jeden sen: Stal se mořským biologem se specializací na *Cetaceans*, tedy kytovce. Obvykle prováděl výzkum z domova, přesněji řečeno z Portlandu, kde vyučoval na *Oceánografickém institutu*, a svou práci i život doma v Lynnwood Falls miloval.

Zamlouvala se mu však i téměř půlroční přestávka, kterou si vzal, aby jednu sezónu doprovázel na lodi tažení keporkaků. Ti každoročně putují ze studených severních, ačkoliv na živiny bohatých, vod, do míst páření v tropických vodách na jihu, aby přivedli na svět mláďata. Přišel tu na jiné myšlenky.

Plejtvák se přiblížil.

„Snížit rychlost!“ zavolal Jesse na kapitána Stevena, sáhl po neoprenovém obleku a stáhl si vlasy gumičkou. Hravost byla typická spíše pro delfíny, ale i plejtváci někdy ve své blízkosti snášeli plavce, proto chtěl být pro všechny případy připraven. Také kolegyně Mary Lou si vzala potápěcí oblek a její manžel Robin, kameraman expedice, už dychtivě fotografoval a filmoval.

Velryba se několikrát nadechla, pokaždé při tom z vody vystrčila dlouhou, úzkou hlavu, jež byla pro tento druh charakteristická. Vypadalo to, jako kdyby se na ně chtěla podívat. Několikrát proplula před přídí *Cetusu* a zakrátko se opět zanořila.

„Škoda!“ pronesla s povzdechem Mary Lou. „Nedávno jsem viděla video z Kanady, kde plejtvák připlaval přímo k lodi a nechal se drbat!“ Oči jí svítily.

„To bych rád viděl!“ Jesse se pousmál. Ve stejné chvíli se opět objevila dlouhá, úzká zadní ploutev velryby a Jesse zaznamenal sotva znatelný otřes. „Tady, na druhé hodině!“ vykřikl.

Ještě štěstí, že byla téměř třicet metrů dlouhá loď *Cetus* dostatečně velká, a navíc vybavená stabilizátory. Veškeré osazenstvo se totiž jako na povel rozběhlo k přídi, aby se na velrybu podívalo. Nějaká malá kocábka by se při takovém jednostranném zatížení jistě převrhla. Jesse se usmíval. Každopádně se ukázala být výzkumná loď pro velrybu natolik přitažlivá, že ji obkroužila.

Jesse požádal kapitána, aby zastavil. Jakmile ovšem *Cetus* pozbyl rychlosti, rázem nebyl pro návštěvníka zas tak zajímavý, a plejtvák se znovu potopil. Jesse zklamaně odložil neoprenový oblek. „Škoda, ze společné koupele asi nic nebude.“

Plejtvák se nicméně ještě několikrát vynořil, předvedl dokonce jeden skok a pak někde na úrovni ostrova Caicos definitivně odplaval.

Bez valného nadšení se Jesse opět stáhl do pracovny. Nejraději trávil čas venku na palubě, pozoroval nekonečné modré moře, dýchal slaný vzduch a nastavoval obličej slunci – naštěstí už byl dobronzoval opálený, takže nehrozilo, že se spálí. Musel ale ještě zpracovat nějaké výsledky výzkumu z posledních dní, jinak by mu úkoly později přerostly přes hlavu. S přemáháním si sedl k psacímu stolu.

Naslouchal fascinujícímu zpěvu velryb a užíval si jeho hypnotického účinku, přesto se mu myšlenky neustále toulaly k Ellyině svatbě.

Melanie

Lynnwood Falls

Mel měla Cooperovu farmu ráda. Stála na vyvýšeném místě na okraji Lynnwood Falls, obklopená loukami a lesy. Ryan, který společně s Hope převzal veterinární ordinaci jejich rodičů, tu zřídil útulek pro zvířata, která už nikdo nechtěl. Dnes byl spíše deštivý den, a tak klisna plemene Quarter horse, jedna mula, kráva s teletem a ovce stály ve stáji a společně s nimi tu rejčila i rozličná malá zvířátka.

Před hlavní budovou ozdobenou modrými dřevěnými deskami už parkovalo několik vozidel. Právě začalo znovu mrholit. Mel si přes hlavu přetáhla kapuci a přeběhla dvůr. Velkými skoky překonávala louže, špinavá voda však přesto cákala všude kolem. Vzduch naplnila vůně vlhké hlíny.

Hope jako na zavanou otevřela domovní dveře, psi totiž oznámili Melaniin příchod dopředu. Štěkání ustalo a Ryanův bobtail Chief, fenka labradora Miss Sophie, která patřila Hope, a Willův zlatý retrívr Zeus se hrnuli nového hosta pozdravit. Všichni tři vesele vrtěli ocasy. Mel se sklonila, aby psy podrbala. „Tedy, vy tři, to je mi ale úžasné uvítání!“

Rozesmátá Hope pokrčila rameny a protlačila se psí smečkou. „Člověk tu vážně nemá šanci být první.“ Vždy přátelská zvěrolékařka nijak nedbala na protesty Mel, že je přece mokrá, a srdečně

ji objala. Až potom ukázala na věšák z přírodního dřeva. „Odlož si a pojď dál!“

Z místnosti do chodby doléhala hlasitá směsice hlasů. Mel otevřela dveře do obývacího pokoje, kde ji přivítalo příjemné teplo, které sálalo z hořícího ohně v krbu. Přátelská společnost ji doslova vtáhla mezi sebe, až se jí i po těle rozlil hřejivý pocit. Na plánování se kromě šesti družbů z Brandonova doprovodu podíleli také Ellyini rodiče. Velkou místností útulně zařízenou nábytkem z přírodního dřeva rezonovaly rozličné hlasy a veselý smích.

Mel putovala z objektu do objektu, až nakonec přistála na útulné modré sedačce vedle Annabelly. Díky své pleti připomínající barvu kávy s mlékem a světlým vlasům byla Annabella vždy velmi atraktivní, ovšem od té doby, co se dala dohromady s Willem, doslova zářila. Mel z toho měla radost. Měla Willa moc ráda, někdy jí v knihovně pomáhal při předčítání dětem, a stejně tak ráda měla i Annabellu.

Jako další se dostavili bratři Fullerovi, dvojčata Jim a Jack. Oba měli černé vlasy, safírově modré oči a vzájemně se podobali jako vejce vejci.

Jim okamžitě zamířil za svou přítelkyní Lizzy a políbil ji. Mel z toho usuzovala, že ten druhý, který přistoupil k ní a vlepil jí pusku na tvář, je Jack. Bude se rozhodně muset naučit, jak je rozlišit, snadné to však nebude.

Rošťácky se pousmál a svezl se vedle ní na opěrku sedačky. „Mám tu obrovskou čest, že svatbu strávím po tvém boku. Tomu říkám vážně štěstí!“

Mel se smála. Jack byl vyhlášený svým specifickým způsobem vtípkování se ženami a bylo nemožné nemít ho v oblíbě. Nebyl ani banální, ani dotěrný. Když přišla do Lynnwood Falls, dokonce

se o ni tento skrz naskrz šarmantní muž ucházel. Naštěstí jí nijak nezazlíval, že neměla o vztah zájem.

„Mám radost, že na svatbě budeš můj *doprovod*,“ zdůraznila rovněž žertovně.

Předstíral zármutek a položil si ruku na levou pŕlku hrudi. „Au! Jak nesmlouvavě jsi mě vykázala do příslušných mezí... Tvůj ostrý šíp mě zasáhl přímo do srdce! Pravděpodobně vykrvácím.“

„V sousední budově je přece operační sál pro velká zvířata. Hope s Ryanem tam určitě mají nějaké obvazy,“ dobírala si ho.

Jack se rozchechtal na celé kolo. Pak jí ovinul ruku kolem ramen, políbil ji na spánek a vstal, aby pozdravil i ostatní v místnosti. „Ale vážně – mám fakt radost, že my dva jsme v týmu.“

„Nápodobně,“ souhlasila s úsměvem.

* * *

Poslední host se objevil, právě když Hope přistavila bílou tabuli na poznámky: Byla to Manja, Ellyina a Jessova sestřenice. Přijela ze sousední obce, měla proto nejdelší cestu.

Děšť musel zesílit – setřela si kapky z červenohnědých brýlí a zatřásla červeně obarvenými vlasy. Důkladně podrbala všechny tři psy a s nakažlivým smíchem všem v místnosti zamávala. Pozdravila Elly a její rodiče, Maggie a Clintu, načež byla představena ostatním.

Zůstala stát před dvojčaty, sundala si brýle, očistila je a oba si prohlížela. „Jima už znám z oslavy šedesátin tety Maggie, tenkrát ho přivedla Lizzy. Ale klame mě zrak nebo tu je skutečně dvakrát?“

Jack si teatrálně povzdechl. „Já jsem ten utajený bratr. Ale jak to, že nám Elly celou dobu zamlčovala, že má tak okouzující sestřenici?“ postěžoval si a galantně ji políbil na hřbet ruky.

„Abych ji ochránila, ty starý svůdníku,“ řekla vesele Elly.

„Děkuji!“ Manja s pousmáním pozvedla obočí a těkala očima mezi těmi dvěma. „Můj ty bože, jak vás rozeznám?“

Jack se zatvářil šelmovsky. „Nejlepší bude, když nás oba políbíš. Pokud tě ona,“ ukázal na Lizzy, „praští, pak to bude Jim. A pokud bude polibek opětován, tak jsem to já, Jack.“

Manja pobaveně zaklonila hlavu. „Pěkný šibal nejspíš tento chlapík bude.“

„Slyšel jsem právě promluvit mistra Yodu? Jsi snad fanynkou *Hvězdných válek*?“ chtěl vědět nadšený Jack. A už se oba ponořili do světa rytířů Jedi.

Stáli vedle sebe a štíhlá Manja byla téměř stejně velká jako Jack, který měřil více než metr osmdesát. Oba na sobě měli džíny, tričko a mikinu s kapucí a ohromně jim to spolu slušelo.

Hope zatleskala. „Takže, panstvo, povídání už bylo dost. Poslouchejte! Dáme se do plánování.“ Nejdůležitější body poznamenala pod sebe na tabuli. Sešlo se tu mnoho odborníků v nejrozumnějších oborech, což bylo praktické.

Jako lokalitu pro hostinu vybrali slavnostní sál v místní restauraci *All about Meat*. Byla přímo na náměstí, nedaleko kostela, kde se bude konat obřad.

„Setkání před odchodem do kostela bychom mohli uspořádat u nás v kavárně,“ navrhla Annabella a tázavě se podívala na svého obchodního partnera Jaye, Willova bratra.

„Dobrý nápad! Připravíme nějaké jednohubky. A kromě toho se s chutí ujmu výroby svatebního dortu.“

Hope, která milovala sladké, se pousmála. „Skvělé, v to jsem doufala.“ Potom se obrátila na Jayova přítele Mitche. „Když už jsme s plánováním u vás, myslíš, že bys mohl...“ mrkla na něj.